

[Jørgen Estrup]

den bl.a. bør omfatte dem, som gik ind i ordningen efter det, som regeringen og Det Radikale Venstre og det flertal, der altså var dengang, gav, altså dem, der i lovens ånd tog et uddannelsstilbud, og som nu kan risikere at komme i klemme, fordi de mangler en ganske kort periode i at gennemføre deres uddannelse. Det ville være helt urimeligt, hvis personer, som har haft f.eks. 2 års uddannelsesstilbud og mangler ganske kort tid i at afslutte deres uddannelse, nu skal være tvunget til at tage et arbejdstilbud, før de kan fortsætte deres uddannelse. Derfor vil jeg foreslå, at Folketinget samtidig med at gennemføre dette sikrer, at der bliver en dispensationsparagraf, sådan at ministeren kan samle de ganske få tilfælde op, hvor der vil være urimeligheder, ikke mindst sammenholdt med den ændring af uddannelsesstilbudsloven, vi kan forudse.

Endelig vil jeg sige, at jeg er lidt forundret over bemærkningerne i fremsættelsestalen om, at regeringen hermed opfylder sit løfte om revisionen; jeg har indtryk af, at det er lidt i samme retning som det, den socialdemokratiske ordfører var inde på, nemlig hvornår vi ser den endelige revision. Jeg synes, det haster, og jeg synes ikke, regeringen kan løbe fra den forpligtelse, der er til, at revisionen skal ske i foråret, og jeg synes det er vigtigt – uanset om der skal være forhandlinger med arbejdsmarkedet, sådan som Socialdemokratiet og regeringspartierne åbenbart har aftalt – at det ikke betyder, at vi sinker revisionen. Fra radikal side er det et krav, at det sker her i foråret.

Birgith Mogensen (CD):

Ifølge aftalen om finansloven for 1988 skulle der ske dels en afskaffelse af de forlængede dagpenge, dels en regulering af dagpenge og efterløn med 10 pct. pr. 1. juli 1988. Denne aftale opfylder arbejdsministeren med lovforslag nr. L 160.

Hvad spørgsmålet om udvidet ret til arbejdstilbud angår, sikrer lovforslag nr. L 161, at de arbejdsløse, der før oktober i år kan komme på forlængede dagpenge, får et ekstraordinært arbejdstilbud, og samtidig giver ministeren tilsagn om, at problemet for dem, der i sidste kvartal af 1988 kommer i samme situation, vil blive løst ved en revision af loven senere i denne samling.

Jeg håber, at jeg har forstået det rigtigt, når jeg mener, at grunden til, at det hele ikke klares på én gang, er, at revisionen endnu ikke er forhandlet med arbejdsmarkedets parter.

Der er jo tale om emner, der har været drøftet adskillige gange her i Tinget i de senere år, ikke mindst på oppositionens foranledning. Vi mener i CD, at en række oppositionsforslag om disse emner med aftalen og med disse forslag i fremtiden vil blive overflødige, og det er da positivt i sig selv.

Samtidig er det nødvendigt at sige, at hele denne operation ikke er gratis – det fremgår tydeligt af bemærkningerne – men det vidste vi, da finansloven blev vedtaget. Derfor skal der ikke fra CD lyde sure bemærkninger i den anledning. Vi erkender, at de grupper, der tilgodeses med vedtagelsen af disse lovforslag, ikke hører til de økonomisk bedst stillede i samfundet.

CD kan altså støtte en hurtig gennemførelse af lovforslag nr. L 160 og L 161.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Det er for at svare på hr. Jørgen Estrups spørgsmål til mig.

Først vil jeg sige, at vi selvfølgelig har den samme omsorg for 26-ugers-reglen, som hr. Jørgen Estrup gav udtryk for, men man kan jo så undre sig lidt over, at hr. Jørgen Estrup i den samme tale foreslår, at der skal være dispensation til at se bort fra den for dem, der er under uddannelse. Men lad nu det ligge.

Hr. Jørgen Estrup sagde, at vi har haft ganske mange debatter om arbejdstilbudsordningen. Det er korrekt. I samtlige de debatter er Socialdemokratiet blevet afkrævet et svar på, om det, Socialdemokratiet ville, var at genindføre dagpengegeneratoren. Vi synes, det er et forkert begreb, man har brugt. Socialdemokratiet står nu som tidligere vagt om de ganske få principper i a-kasseloven, som skal opfyldes, for medlemskab i a-kasser, og vi mener, at 26-ugers-reglen er en af de regler, som skal fastholdes. Man skal ikke udhule den. Gør man det, må man overveje, om denne lovgivning burde høre hjemme under det sociale system, og det mener vi ikke den bør.

Forskellen i opfattelsen er, at vi har en 26-ugers-regel, men så længe man fra samfundets og måske fra Folketingets og regeringens